

Preliminär utgåva

DOMSTOLENS DOM (första avdelningen)

den 26 april 2018 (*)

”Begäran om förhandsavgörande – Regional skatt på stora handelsanläggningar – Etableringsfrihet – Miljöskydd och fysisk planering – Statligt stöd – Selektiv åtgärd”

I målen C-236/16 och C-237/16,

angående beslut att begära förhandsavgörande enligt artikel 267 FEUF, från Tribunal Supremo (Högsta domstolen, Spanien) av den 10 respektive den 11 mars 2016 som inkom till domstolen den 25 april 2016, i målen

Asociación Nacional de Grandes Empresas de Distribución (ANGED)

mot

Diputación General de Aragón

meddelar

DOMSTOLEN (första avdelningen)

sammansatt av avdelningsordföranden R. Silva de Lapuerta samt domarna C.G. Fernlund, J.-C. Bonichot (referent), A. Arabadjiev och C. Toader,

generaladvokat: J. Kokott,

justitiesekreterare: handläggaren L. Carrasco Marco,

efter det skriftliga förfarandet och förhandlingen den 6 juli 2017,

med beaktande av de yttranden som avgetts av:

- Asociación Nacional de Grandes Empresas de Distribución (ANGED), genom J. Pérez-Bustamante Köster och F. Löwhagen, abogados, samt genom J. M. Villasante García, procurador,
- Diputación General de Aragón, genom I. Susín Jiménez Ignacio, letrado, och J. A. Morales Hernández-San, procurador,
- Europeiska kommissionen, genom N. Gossement, P. Nemešková och G. Luengo, samtliga i egenskap av ombud,

och efter att den 9 november 2017 ha hört generaladvokatens förslag till avgörande,

följande

Dom

1 Respektive begäran avser tolkningen av artiklarna 49 FEUF och 54 FEUF samt av artikel

2 Respektive begäran har framställts i mål mellan Asociación Nacional de Grandes Empresas de Distribución (ANGED) och Diputación General de Aragón (den autonoma regionen Aragoniens regering, Spanien). Målen rör lagligheten av en skatt som tas ut på stora handelsanläggningar i den autonoma regionen Aragonien.

Spansk rätt

3 Genom Ley de las Cortes de Aragón 13/2005, de medidas fiscales y administrativas en materia de tributos cedidos y tributos propios de la Comunidad Autónoma de Aragón (lag nr 13/2005 antagen av Aragoniens parlament, om skattemässiga och administrativa åtgärder rörande överlåtna skatter och egna skatter i den autonoma regionen Aragonien), av den 30 december 2005 (BOA nr 154, av den 31 december 2005) (nedan kallad lag 13/2005), infördes med verkan från och med den 1 januari 2006 en skatt på miljöskador förorsakade av stormarknader (nedan kallad IDMGAV).

4 I artikel 28 i lag 13/2005 preciseras att skatten syftar till att beskatta verksamhet som bedrivs av handelsanläggningar med motiveringen att den ger upphov till en omfattande biltrafik och därmed har en negativ inverkan på miljön och markanvändningen i den autonoma regionen Aragonien.

5 I artikel 29 i lag 13/2005 föreskrivs att en handelsanläggning anses förfoga över en stor försäljningsyta när dess yta för försäljning till allmänheten överstiger 500 m².

6 Skyldiga att betala IDMGAV är enligt artikel 32 i lag 13/2005 "de som bedriver den verksamhet och handel som ger upphov till de miljöskador som skatten tas ut på".

7 Enligt artikel 33 i lag 13/2005 medges undantag från skattskyldighet för handelsanläggningar vars huvudsakliga verksamhet rör försäljning av följande produkter: maskinell utrustning, fordon, redskap och produkter för industrin; byggmaterial, sanitär utrustning, dörrar och fönster, som enbart säljs till fackmän: trädgårds- och jordbruksprodukter; möbler som säljs i individuella, traditionella och specialiserade butiker; försäljning av fordon i utställningshallar hos återförsäljare och reparationsverkstäder samt leveranser av motorbränsle.

8 I artikel 34 i samma lag preciseras beräkningsunderlaget för skatten och i artikel 35 fastställs beräkningsmetoden för skatten. Det föreskrivs bland annat att en koefficient utifrån butikens läge ska tillämpas när beskattningsunderlaget överstiger 2 000 m². Härav följer att det skattebelopp som ska erläggas uppgår till 0 när beskattningsunderlaget är mindre än eller lika med 2 000 m².

9 Den rättsliga regleringen av denna skatt preciserades därefter ytterligare genom liknande bestämmelser i Decreto 1/2007 del Gobierno de Aragón, por el que se aprueba el Reglamento de desarrollo parcial de la Ley 13/2005 (dekret 1/2007, av den autonoma regionen Aragoniens regering, om antagande av vissa tillämpningsföreskrifter för lag 13/2005) (BOA nr 8, av den 20 januari 2007) (nedan kallar dekret 1/2007).

Målen vid den nationella domstolen och tolkningsfrågorna

10 ANGED, som är en sammanslutning av stora distributionsföretag på nationell nivå, väckte under år 2007 talan vid Tribunal Superior de Justicia de Aragón (Överdomstolen i den autonoma regionen Aragonien, Spanien) och yrkade att dekret 1/2007 skulle ogiltigförklaras. Talan väcktes som en följd av den talan ANGED väckte år 2006 vid samma domstol mot orden del

Departamento de Economía, Hacienda y Empleo de la Diputación General de Aragón (beslut av den autonoma regionen Aragoniens regering, departementet för finans, ekonomi och sysselsättningsfrågor), av den 12 maj 2006 (BOA nr 57, av den 22 maj 2006) som fastställer nödvändiga bestämmelser för tillämpning av de miljöskatter som infördes genom lag 13/2005 och godkänner deklaraionsblanketter, uppdelade betalningar och omvänd skattskyldighet.

11 Den domstolen beslutade att vilandeförklara dessa två mål i avvaktan på att de mål som en grupp parlamentsledamöter och den spanska regeringen anhängiggjort vid Tribunal Constitucional (Författningsdomstolen, Spanien) hade avgjorts. Genom dessa mål angreps den lag varigenom IDMGAV infördes. Sedan Tribunal Constitucional (Författningsdomstolen) ogillat talan, ogillade Tribunal Superior de Justicia de Aragón (Överdomstolen i den autonoma regionen Aragonien) i sin tur ANGED:s talan mot dekret 1/2007 och biföll delvis talan mot beslutet av den 12 maj 2006. ANGED överklagade dessa domar till Tribunal Supremo (Högsta domstolen, Spanien).

12 ANGED hade även gett in ett klagomål till kommissionen med anledning av införandet av IDMGAV, där den gjorde gällande att skatten utgjorde statligt stöd.

13 Kommissionen underrättade de spanska myndigheterna, genom skrivelse av den 28 november 2014, om att den hade gjort en preliminär bedömning av IDMGAV-lagstiftningen och därvid funnit att undantaget från skattskyldighet för små handelsanläggningar och vissa specialiserade handelsanläggningar skulle kunna utgöra statligt stöd som är oförenligt med den inre marknaden och att Konungariket Spanien borde avskaffa eller ändra denna skatt.

14 Det är mot denna bakgrund som Tribunal Supremo (Högsta domstolen) har beslutat att vilandeförklara målen och att ställa följande tolkningsfrågor, vilka är identiska i målen C-236/16 och C-237/16, till domstolen:

”1) Ska artiklarna 49 och 54 FEUF tolkas på så sätt att de utgör hinder för en regional skatt som uppges tas ut på miljöskador förorsakade av nyttjande av installationer och element som berörs av den verksamhet och handel som bedrivs vid handelnläggningar som förfogar över en stor yta för försäljning och parkering för sina kunder, under förutsättning att ytan för försäljning till allmänheten överstiger 500 m², men som tas ut oberoende av om dessa anläggningar är belägna i eller utanför tätortsbebyggelsen och som i de flesta fall träffar handelsföretag från andra medlemsstater, med beaktande av

a) att den i själva verket inte tas ut av näringsidkare som innehar flera handelsanläggningar, oavsett hur stor deras totala yta för försäljning till allmänheten är, om ingen av dem har en yta för försäljning till allmänheten som överstiger 500 m², eller om någon eller några av dem överstiger denna gräns, men beräkningsgrunden för skatten inte överstiger 2 000 m², medan den i själva verket tas ut av näringsidkare som har en enda detaljhandelsbutik vars yta för försäljning till allmänheten överstiger dessa gränser, och

b) den dessutom inte tas ut på handelsanläggningar där det uteslutande sker försäljning av maskinell utrustning, fordon, redskap och produkter för industrin, byggmaterial, sanitär utrustning, dörrar och fönster, som enbart säljs till fackmän; försäljning av möbler vid individuella, traditionella och specialiserade butiker; försäljning av fordon, i utställningshallar hos återförsäljare och reparationsverkstäder; försäljning av trädgårdsprodukter samt motorbränsle, oavsett hur stor yta för försäljning till allmänheten som de förfogar över?

2) Ska artikel 107.1 FEUF tolkas på så sätt att den omständigheten att IDMGAV i själva verket inte tas ut på butiker som har en yta för försäljning till allmänheten som inte överstiger 500 m², eller som överstiger denna yta men där beräkningsunderlaget för skatten inte överstiger 2 000 m², och på detaljhandelsbutiker som enbart säljer maskinell utrustning, fordon, redskap och produkter

för industrin; byggmaterial, sanitär utrustning, dörrar och fönster, som enbart säljs till fackmän; möbler som säljs i individuella, traditionella och specialiserade butiker; bilar som säljs i utställningshallar hos återförsäljare och reparationsverkstäder; trädgårdsprodukter och motorbränsle, utgör statligt stöd som är förbjudet enligt den bestämmelsen?”

Prövning av tolkningsfrågorna

Den första frågan

15 Den hänskjutande domstolen har ställt den första frågan för att få klarhet i huruvida artiklarna 49 och 54 FEUF ska tolkas på så sätt att de utgör hinder för en skatt på stora handelsanläggningar, som den som är aktuell i det nationella målet.

16 Enligt fast rättspraxis är syftet med etableringsfriheten att säkerställa en nationell behandling i värdmedlemsstaten av medborgare från andra medlemsstater och av sådana bolag som avses i artikel 54 FEUF genom ett förbud mot all diskriminering som, när det gäller bolag, grundar sig på var ett bolag har sitt säte (se, bland annat, dom av den 12 december 2006, *Test Claimants in Class IV of the ACT Group Litigation*, C-374/04, EU:C:2006:773, punkt 43, och dom av den 14 december 2006, *Denkavit Internationaal och Denkavit France*, C-170/05, EU:C:2006:783, punkt 22).

17 I det avseendet gäller inte endast ett förbud mot öppen diskriminering som grundar sig på var bolag har sitt säte, utan också mot varje form av dold diskriminering som, med tillämpning av andra särskiljningskriterier, i praktiken leder till samma resultat (dom av den 5 februari 2014, *Hervis Sport-és Divatkereskedelmi*, C-385/12, EU:C:2014:47, punkt 30 och där angiven rättspraxis).

18 En obligatorisk skatt med ett särskiljningskriterium som framstår som objektivt, men som i de flesta fall, på grund av dess egenskaper, missgynnar bolag som har sitt säte i andra medlemsstater och som befinner sig i en jämförbar situation med bolag som har sitt säte i den medlemsstat där beskattning sker utgör en enligt artiklarna 49 och 54 FEUF förbjuden indirekt diskriminering som grundas på var bolag har sitt säte (se, för ett liknande resonemang, dom av den 5 februari 2014, *Hervis Közép-Dunántúl Divatkereskedelmi*, C-385/12, EU:C:2014:47, punkterna 37–41).

19 I de nu aktuella nationella målen uppställs i den berörda lagstiftningen ett kriterium som grundar sig på handelsanläggningens försäljningsyta, vilket inte innebär någon direkt diskriminering.

20 Det framgår inte heller av de uppgifter som lämnats till domstolen att nämnda kriterium i de flesta fall missgynnar medborgare i andra medlemsstater eller bolag som har sitt säte i andra medlemsstater.

21 Att så skulle vara fallet framgår inte av de uppgifter som ANGED har lämnat i sina skriftliga yttranden. Dessa uppgifter avser för övrigt i allt väsentligt den skatt på stora handelsanläggningar som införts i den autonoma regionen Katalonien.

22 Den hänskjutande domstolen har för övrigt angett att den saknar ”tillförlitliga” uppgifter som visar att det eventuellt föreligger en dold diskriminering.

23 Den första frågan ska således besvaras enligt följande. Artiklarna 49 och 54 FEUF ska tolkas på så sätt att de inte utgör hinder för en skatt på stora handelsanläggningar, som den som är aktuell i det nationella målet.

Den andra frågan

24 Den hänskjutande domstolen har ställt den andra frågan för att få klarhet i huruvida det ska anses utgöra statligt stöd i den mening som avses i artikel 107.1 FEUF att föreskriva en skatt som den som är aktuell i det nationella målet, vilken tas ut på stora handelsanläggningar i allt väsentligt utifrån hur stor deras försäljningsyta är, varvid dock handelsanläggningar med en försäljningsyta på mindre än 500 m² eller anläggningar vars försäljningsyta överstiger detta tröskelvärde men där beskattningsunderlaget inte överstiger 2 000 m² och anläggningar som bedriver verksamhet i form av försäljning av maskinell utrustning, fordon, redskap och produkter för industrin; byggmaterial, sanitär utrustning, dörrar och fönster, som enbart säljs till fackmän; möbler som säljs i individuella, traditionella och specialiserade butiker; bilar, trädgårdsprodukter och motorbränsle är undantagna från skatten.

25 Samtliga följande villkor måste vara uppfyllda för att en nationell åtgärd ska anses utgöra statligt stöd i den mening som avses i artikel 107.1 FEUF. För det första måste det röra sig om en statlig åtgärd eller en åtgärd som vidtas med hjälp av statliga medel. För det andra måste denna åtgärd kunna påverka handeln mellan medlemsstaterna. För det tredje ska åtgärden ge mottagaren en selektiv fördel. För det fjärde ska åtgärden snedvrida eller hota att snedvrida konkurrensen (se, bland annat, dom av den 21 december 2016, kommissionen/World Duty Free Group SA m.fl., C-20/15 P och C-21/15 P, EU:C:2016:981, punkt 53).

26 När det gäller bedömningen av selektivitetskriteriet – som det särskilt har hänvisats till vid EU-domstolen – följer det av fast rättspraxis att det vid bedömningen av detta villkor ska fastställas huruvida den aktuella nationella åtgärden, inom ramen för en viss rättslig reglering, kan gynna "vissa företag eller viss produktion" i förhållande till andra företag som, mot bakgrund av det mål som eftersträvas med regleringen, i faktiskt och rättsligt hänseende befinner sig i en jämförbar situation, och som således är föremål för en särbehandling som i allt väsentligt kan anses vara diskriminerande (se, bland annat, dom av den 21 december 2016, kommissionen/World Duty Free Group SA m.fl., C-20/15 P och C-21/15 P, EU:C:2016:981, punkt 54 och där angiven rättspraxis).

27 Vad särskilt beträffar nationella åtgärder som innebär en skattefördel, erinrar domstolen om att en sådan åtgärd som, trots att den inte innebär en överföring av statliga medel, försätter mottagarna i en situation som är mer fördelaktig än den situation som övriga skattskyldiga befinner sig i, kan ge mottagarna en selektiv fördel och därmed utgöra statligt stöd i den mening som avses i artikel 107.1 FEUF. En skattefördel som följer av en generell åtgärd som är tillämplig utan åtskillnad på samtliga ekonomiska aktörer utgör däremot inte statligt stöd i den mening som avses i denna bestämmelse (dom av den 21 december 2016, kommissionen/World Duty Free Group m.fl., C-20/15 P och C-21/15 P, EU:C:2016:981, punkt 56).

28 För att en skatteåtgärd ska kunna kvalificeras som "selektiv", måste det först slås fast vad som utgör det allmänna eller "normala" skattesystem som är tillämpligt i den berörda medlemsstaten. Därefter måste det visas att skatteåtgärden avviker från detta system, i den mån den innebär att ekonomiska aktörer som, mot bakgrund av det mål som eftersträvas med det allmänna skattesystemet, i faktiskt och rättsligt hänseende befinner sig i en jämförbar situation behandlas olika (se, bland annat, dom av den 21 december 2016, kommissionen/World Duty Free Group SA m.fl., C-20/15 P och C-21/15 P, EU:C:2016:981, punkt 57 och där angiven rättspraxis).

29 I det sammanhanget ska det även erinras om att den lagstiftning som ska användas som

referens vid bedömningen av huruvida en åtgärd är selektiv inte nödvändigtvis måste fastställas inom den berörda medlemsstatens geografiska territorium, utan referenslagstiftningen kan fastställas inom det geografiska område inom vilket en regional eller lokal myndighet utövar den befogenhet den har enligt grundlag eller lag. Så är fallet när nyss nämnda myndighet har en rättslig och faktisk ställning som gör att den är så självständig i förhållande till centralregeringen i en medlemsstat att det är den myndigheten – och inte centralregeringen – som, genom de åtgärder den vidtar, har en väsentlig roll när det gäller avgränsningen av den politiska och ekonomiska miljö som företagen verkar i (se, för ett liknande resonemang, dom av den 11 september 2008, *Union General de Trabajadores de La Rioja (UGT-Rioja)* m.fl., C-428/06–C-434/06, EU:C:2008:488, punkterna 47–50 och där angiven rättspraxis).

30 Begreppet statligt stöd i den mening som avses i artikel 107.1 avser dock inte en åtgärd som innebär att företag som, mot bakgrund av det mål som eftersträvas med den aktuella rättsliga regleringen, i faktiskt och rättsligt hänseende befinner sig i en jämförbar situation behandlas olika, och som således a priori är selektiv, om den berörda medlemsstaten kan visa att denna skillnad i behandling är motiverad, eftersom den följer av arten av eller systematiken i det system som åtgärden ingår i (dom av den 21 december 2016, *kommissionen/World Duty Free Group SA* m.fl., C-20/15 P och C-21/15 P, EU:C:2016:981, punkt 58 och där angiven rättspraxis).

31 En åtgärd som utgör ett undantag från tillämpningen av det allmänna skattesystemet kan vara motiverad med hänsyn till skattesystemets art eller systematik, om den berörda medlemsstaten kan visa att denna åtgärd följer direkt av de grundläggande eller styrande principerna för dess skattesystem. I det avseendet måste det göras en åtskillnad mellan å ena sidan mål som uppställts för en särskild skatteordning och som ligger utanför den särskilda skatteordningen och å andra sidan mekanismer som är inbyggda i själva skattesystemet och som är nödvändiga för att kunna uppnå sådana mål (dom av den 6 september 2006, *Portugal/kommissionen*, C-88/03, EU:C:2006:511, punkt 81).

32 Det ska vidare erinras om att det visserligen är så, att det för att fastställa att en skatteåtgärd är selektiv inte alltid är nödvändigt att åtgärden utgör ett undantag från det allmänna skattesystemet. Att åtgärden utgör ett undantag är dock i högsta grad relevant vid en sådan bedömning, när det av denna omständighet framgår att två kategorier av aktörer särskiljs och a priori behandlas olika, nämligen de som omfattas av undantagsåtgärden och de som fortsatt omfattas av det allmänna skattesystemet, trots att dessa två kategorier befinner sig i en jämförbar situation mot bakgrund av det mål som eftersträvas med nämnda system (dom av den 21 december 2016, *kommissionen/World Duty Free Group SA* m.fl., C-20/15 P och C-21/15 P, EU:C:2016:981, punkt 77).

33 När det gäller den lagstiftning som är aktuell i de nationella målen, ska det inledningsvis påpekas att det inte bestritts i målen vid EU-domstolen att den geografiska referensramen borde vara den autonoma regionen Aragonien.

34 Även om kriteriet avseende försäljningsyta inte framstår som ett formellt undantag från en viss rättslig referensram, medför detta kriterium icke desto mindre att handelsanläggningar med en försäljningsyta som är mindre än det föreskrivna gränsvärdet faller utanför tillämpningsområdet för skatten. IDMGAV kan således inte särskiljas från en regional skatt som handelsanläggningar med en försäljningsyta som överstiger en viss ytgräns är skyldiga att betala.

35 I artikel 107.1 FEUF definieras statliga ingripanden utifrån vilka verkningar de har, oberoende av vilka metoder som används (dom av den 22 december 2008, *British Aggregates Association*, C-487/06 P, EU:C:2008:757, punkt 89).

36 Det kan således inte på förhand uteslutas att ett sådant kriterium i praktiken kan gynna

”vissa företag eller viss produktion” i den mening som avses i artikel 107.1 FEUF.

37 I det sammanhanget är det därför nödvändigt att avgöra huruvida de handelsanläggningar som på ovan nämnt sätt är undantagna från IDMGAV:s tillämpningsområde befinner sig i en situation som är jämförbar med situationen för de handelsanläggningar som omfattas av den.

38 Vid denna bedömning ska följande omständigheter beaktas. I avsaknad av unionslagstiftning på området är det medlemsstaterna eller de enheter under statsnivå som har självbestämmande på skatteområdet som är behöriga att fastställa vad som ska utgöra beskattningsunderlag och att fördela skattebördan mellan de olika produktionsfaktorerna och de olika ekonomiska sektorerna (dom av den 15 november 2011, kommissionen och Spanien/Government of Gibraltar och Förenade kungariket, C-106/09 P och C-107/09 P, EU:C:2011:732, punkt 97).

39 Som kommissionen har påpekat i punkt 156 i sitt tillkännagivande om begreppet statligt stöd som avses i artikel 107.1 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt (EUT C 262, 2016, s. 1), ”står [det nämligen] medlemsstaterna fritt att välja den ekonomiska politik som de anser vara lämpligast och särskilt att fördela skattebördan efter eget gottfinnande mellan de olika produktionsfaktorerna[,] ... i enlighet med unionslagstiftningen”.

40 Vad beträffar den skatt som är aktuell i det nationella målet framgår det av de uppgifter som den hänskjutande domstolen har lämnat att den syftar till att bidra till miljöskydd och en god fysisk planering. Skatten har närmare bestämt till syfte att kompensera för den påverkan på miljö och fysisk planering som stora handelsanläggningars verksamhet har på det aktuella territoriet, i synnerhet på grund av de trafikflöden som uppstår, genom att låta handelsanläggningarna bidra till finansieringen av åtgärdsprogram för miljön och till en förbättrad infrastruktur.

41 I det avseendet kan det inte bestridas att handelsanläggningars miljöpåverkan i stor utsträckning beror på deras storlek. Ju större försäljningsyta, desto större tillströmning av allmänheten, vilket leder till ökad miljöförstöring. Härav följer att det ligger i linje med de eftersträlvade målen att ha ett kriterium grundat på ytstorlek – som det som gäller enligt den i de nationella målen aktuella lagstiftningen – som syftar till att särskilja företag beroende på om deras miljöpåverkan är större eller mindre.

42 Det står även klart att etablering av handelsanläggningar utgör en särskild utmaning vad beträffar politiken för fysisk planering, oavsett var anläggningarna är belägna (se, analogt, dom av den 24 mars 2011, kommissionen/Spanien, C-400/08, EU:C:2011:172, punkt 80).

43 Fastställande av ytgräns och beräkningsmetod för beräkningsunderlaget omfattas av den nationella lagstiftarens utrymme för skönsmässig bedömning och grundar sig dessutom på tekniska och komplicerade bedömningar som EU-domstolen endast kan göra en begränsad prövning av.

44 Det förhållandet att det i den lagstiftning som är aktuell i det nationella målet inte föreskrivs att ytor i handelsanläggningar vilka har samma ägare ska räknas samman vid beräkningen av skatten strider inte heller mot de mål som den nationella lagstiftaren eftersträvar.

45 Vid dessa förhållanden finner domstolen att ett kriterium för skattskyldighet som grundar sig på företagets försäljningsyta – som det som är aktuellt i de nationella målen – medför att en åtskillnad görs mellan kategorier av handelsanläggningar som inte befinner sig i en jämförbar situation mot bakgrund av dessa mål.

46 Den skattebefrielse som gäller för handelsanläggningar i den autonoma regionen Aragonien

vilka har en försäljningsyta som understiger 500 m² och dem vars försäljningsyta överstiger detta gränsvärde men där beräkningsunderlaget understiger 2 000 m² kan således inte anses ge dessa anläggningar en selektiv fördel och kan därmed inte anses utgöra statligt stöd i den mening som avses i artikel 107.1 FEUF.

47 Den hänskjutande domstolens andra fråga avser även de övriga aspekterna av IDMGAV. Nämda domstol undrar om den totala skattebefrielse som medges anläggningar som bedriver verksamhet i form av försäljning av maskinell utrustning, fordon, redskap och produkter för industrin; byggmaterial, sanitär utrustning, dörrar och fönster, som enbart säljs till fackmän; möbler som säljs i individuella, traditionella och specialiserade butiker; av bilar, av trädgårdsprodukter och motorbränsle, ska betraktas som en förmån för dem.

48 Det ska påpekas att dessa åtgärder utgör ett undantag från den referensram som utgörs av den särskilda beskattningen.

49 Den autonoma regionen Aragonien har i sitt skriftliga yttrande gjort gällande att de berörda handelsanläggningarnas verksamhet förvisso kräver stora försäljningsytor men att de orsakar mindre påverkan på miljön och den fysiska planeringen än de anläggningars verksamhet som omfattas av den aktuella skatten.

50 En sådan omständighet kan motivera den åtskillnad som görs i den lagstiftning som är aktuell i de nationella målen, vilken därmed inte skulle anses ge de berörda handelsanläggningarna en selektiv fördel. Det ankommer emellertid på den hänskjutande domstolen att kontrollera att så faktiskt är fallet i de mål som den ska pröva.

51 Av det ovan anförda följer att den andra frågan ska besvaras enligt följande. Det utgör inte statligt stöd i den mening som avses i artikel 107.1 FEUF att föreskriva en skatt som den som är aktuell i de nationella målen, vilken tas ut på stora handelsanläggningar i allt väsentligt utifrån hur stor deras försäljningsyta är, varvid dock anläggningar med en försäljningsyta på mindre än 500 m² och anläggningar vars försäljningsyta överstiger detta tröskelvärde men där beräkningsunderlaget inte överstiger 2 000 m² är undantagna från skatten. Det utgör inte heller statligt stöd i den mening som avses i bestämmelsen att undanta anläggningar som bedriver verksamhet i form av försäljning av maskinell utrustning, fordon, redskap och produkter för industrin; byggmaterial, sanitär utrustning, dörrar och fönster, som enbart säljs till fackmän; möbler som säljs i individuella, traditionella och specialiserade butiker; bilar, trädgårdsprodukter och motorbränsle från nämnda skatt, eftersom de inte har en lika stor påverkan på miljö och fysisk planering som andra anläggningar vilket det ankommer på den hänskjutande domstolen att kontrollera.

Rättegångskostnader

52 Eftersom förfarandet i förhållande till parterna i det nationella målet utgör ett led i beredningen av samma mål, ankommer det på den hänskjutande domstolen att besluta om rättegångskostnaderna. De kostnader för att avge yttrande till domstolen som andra än nämnda parter har haft är inte ersättningsgilla.

Mot denna bakgrund beslutar domstolen (första avdelningen) följande:

1) **Artiklarna 49 och 54 FEUF ska tolkas på så sätt att de inte utgör hinder för en skatt på stora handelsanläggningar, som den som är aktuell i det nationella målet.**

2) **Det utgör inte statligt stöd i den mening som avses i artikel 107.1 FEUF att föreskriva en skatt som den som är aktuell i de nationella målen, vilken tas ut på stora handelsanläggningar i allt väsentligt utifrån hur stor deras försäljningsyta är, varvid dock anläggningar med en försäljningsyta på mindre än 500 m² och anläggningar vars**

försäljningsyta överstiger detta tröskelvärde men där beräkningsunderlaget inte överstiger 2 000 m² är undantagna från skatten. Det utgör inte heller statligt stöd i den mening som avses i bestämmelsen att undanta anläggningar som bedriver verksamhet i form av försäljning av maskinell utrustning, fordon, redskap och produkter för industrin; byggmaterial, sanitär utrustning, dörrar och fönster, som enbart säljs till fackmän; möbler som säljs i individuella, traditionella och specialiserade butiker; bilar, trädgårdsprodukter och motorbränsle från nämnda skatt, eftersom de inte har en lika stor påverkan på miljö och fysisk planering som andra anläggningar vilket det ankommer på den hänskjutande domstolen att kontrollera.

Underskrifter

* Rättegångsspråk: spanska.